

Povești pluviale

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Vezi tu, iubite,-acum că ești departe,
Eu povestesc cu ploaia despre tine,
Indiferența cerului ne-mparte
În două țărături albe și străine.

Îmi pare uneori că mă ascultă
Atât de tristă e, ca o baladă,
Se-ntinde într-o liniște ocultă
Pe trupul gol, iar sânii de zăpadă

Tresar sub inul umed cu sfială
Visând atingeri calde-n nopți de vară,
Dar ploaia asta-i plumb, parcă-i cerneală
Și-mi bate-n geam în fiecare seară.

- Simt fiecare strop ce-mi spală fața
De lacrima iubirii noastre calde,
Când degetele lungi alungă ceața
Și-n urma lor răsar pe rând smaralde

Ce povestesc de ploi îndelungate,
De primăveri brodate de furtună,
Dar fantezia ploii nu-i desparte
Pe cei uniți de-o dragoste nebună.

De-o să vorbești cu ploaia despre mine
Întreab-o unde-ascunde curcubeul
Pe care aş putea s-ajung la tine
Atunci când noaptea-și cântă apogeul.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș